

MARK LEVI

Ponovo
zajedno

Prevela s francuskog
Gordana Breberina

■ Laguna ■

Naslov originala

Marc Levy

VOUS REVOIR

Copyright © Marc Levy 2005

Mom sinu Luju

Translation copyright © 2019 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

FSC

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

„Gravitacija se ipak ne može smatrati
odgovornom za to što se ljudi zaljubljuju.“*
Albert AJNŠTAJN

* Slavni naučnik je zapisao ovu rečenicu na pismu u kome ga osoba koja se očigledno ne razume mnogo u fiziku i zakone gravitacije pita da li se ljudi zaljubljuju i rade druge budalaste stvari zato što su usled gravitacije okrenuti naglavačke. (Prim. prev.)

Artur plati račun na hotelskoj recepciji. Ostalo mu je dovoljno vremena da prošetava po četvrti. Radnik u garderobi mu daje priznanicu, koju on stavi u džep sakoa. Onda prođe kroz dvorište i pope se Ulicom lepih umetnosti. Pločnici oprani snažnim mlazevima vode sušili su se na prvim sunčevim zracima. U nekim lokalima u Bonapartinoj ulici već je bilo ljudi. Artur je malo oklevao ispred izloga jedne poslastičarnice, ali produži dalje. Beli zvonik crkve Sen Žermen de Pre ocrtavao se u bojama tog ranog jutra. On ode pešice do Trga Firstenber, koji je još bio pust. Jedna gvozdена roletna se podizala. Artur pozdravi mladu cvećarku u belom radnom mantilu u kome je izgledala kao zanosna hemičarka. Asimetrični buketi koje su često zajedno pravili krasili su tri prostorijske malog stana u kome je Artur živeo do pre samo dva dana.

Cvećarka mu uzvratila pozdrav, ne znajući da ga neće više videti.

Kada je u petak vratio ključeve kućepaziteljki, zatvorio je vrata stana i ostavio za sobom višemesečni život u inostranstvu i svoj najekstravagantniji arhitektonski projekat: Francusko-američki kulturni centar.

Možda će se jednoga dana vratiti zajedno sa ženom koja mu nije izlazila iz glave. Pokazaće joj uske uličice te četvrti koja mu se toliko dopada, zajedno će šetati obalama Sene, gde je on sâm rado odlazio u šetnju, čak i u kišnim danima, prilično čestim u francuskoj prestonici.

On sede na klupu da napiše pismo koje je za njega bilo veoma važno. Napisao ga je skoro do kraja, a onda zatvori koverat, ne zalepivši rub, i stavi ga u džep. Pošto je pogledao na sat, krenu nazad u hotel.

Taksi će stići na vreme. Avion mu poleće za tri sata.

Te večeri će ponovo biti u svom gradu, posle dugog odsustva koje je sam sebi nametnuo.

1

Nebo u zalivu San Franciska bilo je vatrenocrveno. Golden gejt je izranjao iz oblaka magle. Avion se nagnu iznad Tiburona i krenu polako da se spušta, leteći na jug, a onda ponovo zaokrenu dok je leteo iznad mosta San Mateo. U kabini se sticao utisak da se zaputio ka slanim barama koje su se belasale.

Sabov kabriolet se uvuče između dva kamiona, pa preseče po dijagonali tri kolone, ne obazirući se na ablendovanje nezadovoljnih vozača. Isključi se u poslednjem trenutku sa autoputa sto jedan i skrenu na put koji vodi do međunarodnog aerodroma San Franciska. U podnožju uzbrdice Pol uspori da proveri šta piše na tablama. Shvativši da je promašio skretanje, besno progundā i, vozeći u rikverc više od sto metara, vrati se do ulaza na parking.

* * *

Kompjuter u pilotskoj kabini saopšti da lete na visini od sedamsto metara. Predeo se stalno menjao. Mnoštvo nebo-dera, sve jedan moderniji od drugog, ocrtavalo se na svetlu zalazećeg sunca. Zakrilca su izvučena, što je povećalo površinu krila i omogućilo da se dodatno smanji brzina. Svakog časa će se začuti prigušeni zvuk stajnog trapa.

Na tabli u aerodromskoj zgradi pisalo je da je avion na letu AF007 upravo sleteo. Sav zadihan, Pol istrča sa pokretnih stepenica i potrča kroz predvorje. Pošto je mermer bio klizav, izgubi ravnotežu u krivini, u poslednjem trenutku uhvati za rukav pilota koji je prolazio kraj njega, brzo se izvini i nastavi da trči kao sumanut.

Er Fransov erbas A340 klizio je polako po pisti, njegov neobični nos približavao se staklu terminala, izazivajući divljenje. Brujanje turbina utihnu posle dugog zvižduka i pasarela dotaknu trup aviona.

Pol se presamiti kod izlaza za međunarodne dolaskе i nasloni rukama na kolena, pokušavajući da dođe do daha. Klizna vrata se otvoriše i u predvorje se izli prvi talas putnika.

Jedna ruka je mahala u daljini. Pol se probijao kroz masu, idući u susret najboljem prijatelju.

„Prejako me stežeš“, reče Artur Polu, koji ga je zagrlio.

Prodavačica u kiosku dirnuto ih je posmatrala.

„Prestani, postaje vrlo neprijatno“, reče mu Artur.

„Nedostajao si mi“, reče Pol vukući ga ka liftovima kojima se stizalo na parking. Prijatelj ga podrugljivo pogleda.

„Kakva je to havajska košulja, umislio si da si Magnum?“*

Pol se pogleda u ogledalu u liftu i, iskrivivši lice, zakopča dugme na košulji.

„Otvorio sam vrata tvog novog doma radnicima agencije za selidbe“, nastavi Pol. „Prekjuče su doneli kutije. Malo sam sredio, onoliko koliko sam mogao. Kupio si ceo Pariz ili si ipak ostavio dve-tri stvari u prodavnicama?“

„Hvala ti što si se pobrinuo za to. Da li je stan lep?“

„Videćeš, mislim da će ti se dopasti, osim toga, nije daleko od biroa.“

Otkako je Artur dovršio monumentalnu zgradu Kulturnog centra, Pol je davao sve od sebe ne bi li ga ubedio da se vrati u San Francisko. Ništa nije popunilo prazninu koja je u njegovom životu nastala sa odlaskom čoveka koga je voleo kao brata.

„Grad se nije mnogo promenio“, reče Artur.

„Sagradili smo dva nebodera između Četrnaeste i Sedamnaeste ulice, jedan hotel i poslovne zgrade, a ti smatraš da se grad nije promenio?“

„Kako radi naš arhitektonski studio?“

„Ako zanemarimo probleme koje imamo sa tvojim pariškim klijentima, prilično je dobro. Morin se vraća sa odmora za dve nedelje, ostavila ti je poruku na radnom stolu, jedva čeka da te ponovo vidi.“

Dok je trajala izgradnja centra u Parizu, Artur i njegova pomoćnica su razgovarali nekoliko puta dnevno, ona mu je vodila sve poslove.

Pol umalo nije promašio izlaz sa auto-puta, pa je ponovo dijagonalno presekao tri trake kako bi skrenuo na put koji

* Detektiv prepoznatljiv po brčićima i havajskim košuljama koga je Tom Selek igrao u istoimenoj seriji. (Prim. prev.)

vodi do Treće ulice. Koncert sirena propratio je njegov opasni manevar.

„Izvini“, reče on pogledavši u retrovizor.

„Ma ne sekiraj se, kad jednom prođeš preko Plas de l'eto-ala, ničeg se više ne plašiš.“

„Šta ti je to?“

„Najveći autodrom na svetu. I to besplatan!“

Kad se zaustavio na raskrsnici sa Ulicom Van Nes, Artur je iskoristio priliku da spusti krov. Platno se zgužvalo uz užasnu škripu.

„Ne mogu da se odvojim od ovih kola“, reče Pol. „Pate od kostobolje, ali se ne predaju.“

Artur spusti staklo i udahnu vazduh koji je dolazio s mora.

„I? Kako je u Parizu?“, upita Pol oduševljeno.

„Ima mnogo Parižana.“

„A Parižanki?“

„I dalje su elegantne!“

„A ti i Parižanke? Jesi li smuvao neku?“

Artur malo sačeka pre nego što odgovori.

„Nisam se zamonašio, ako je to smisao tvog pitanja.“

„Mislim na ozbiljne veze. Da li si se zaljubio?“

„A ti?“, upita Artur.

„I dalje sam neženja!“

Sab skrenu u Ulicu Pacifik, i krenu da se penje ka severnom delu grada. Kad je ušao u Filmorovu ulicu, Pol se parkira uz pločnik.

„Evo nas, ovo je tvoj novi *home sweet home*. Nadam se da će ti se dopasti, ako se ne budeš prijatno osećao u njemu, uvek možemo da se dogovorimo sa agencijom za nekretnine. Nije lako birati za druge...“

Artur prekinu prijatelja: bio je siguran da će mu se svideti.

Oni prođuše kroz predvorje male zgrade prepune prtljaga. Lift ih odveze na treći sprat. Dok su išli hodnikom ka stanu 3b, Pol obavesti Artura da je upoznao njegovu susedku, „pravu lepoticu“, šapnu mu dok je otključavao vrata.

Dnevna soba je gledala na krovove Pacifik Hejtsa.* Zvezdana noć je ulazila u prostoriju. Ljudi iz agencije za selidbe ostavili su svuda naokolo nameštaj koji je stigao iz Francuske i sklopili arhitektonski sto koji je bio okrenut prema prozoru. Kutije s knjigama bile su ispražnjene i sve što je bilo u njima već se nalazilo na policama biblioteke.

Artur odmah premesti nameštaj: okrenuo je trosed tako da stoji naspram velikog staklenog prozora i odgurao jednu od dve fotelje do malog kamina.

„Nisi se, koliko vidim, oslobodio svojih bubica.“

„Ovako je bolje, zar ne?“

„Savršeno je“, odgovori Pol. „Da li ti se sada sviđa?“

„Osećam se kao kod kuće!“

„Evo, vratio si se u svoj grad, u svoju četvrt i, uz malo sreće, i u svoj život!“

Pol mu pokaza ostale prostorije; spavaća soba je bila dovoljno velika, u njoj su već bili veliki krevet, dva noćna stočića i komoda. Mesečina je ulazila kroz mali prozor u susednom kupatilu. Artur ga odmah otvori: prizor je bio prelep.

Pol se živ pojeo što mora odmah da ga ostavi, ali imao je radnu večeru; studio se nadmetao za jedan važan projekat.

„Voleo bih da pođem s tobom“, reče Artur.

* Jedan od najskupljih i najluksuznijih delova San Franciska. (Prim. prev.)

„Bolje da ostaneš kod kuće, vremenska razlika te je potpuno ošamutila! Svratiću sutra da te odvedem na doručak.“

Pol zagrlji Artura i ponovi mu koliko mu je drago što se vratilo. Izlazeći iz kupatila, okrenu se i uperi prst u zidove spavaće sobe.

„Ah! Ima nešto fantastično u vezi sa ovim stanom što još nisi primetio.“

„Šta?“, upita Artur.

„Nema nijednog plakara!“

Metalnozeleni trijumf jurio je Avenijom Portero u srcu San Franciska. Džon Makenzi, glavni čuvar parkinga Memorijalne bolnice San Franciska, spusti novine. Prepoznao je specifičan zvuk motora automobila mlade lekarke čim je prešao preko raskrsnice na kojoj se avenija ukrštala sa Dvadeset drugom ulicom. Gume kabrioleta zaškripaše ispred njegove kućice, Makenzi ustade sa stolice i pogleda haubu, koja se provukla ispod rampe sve do vetrobrana.

„Treba hitno da operišete direktora ili ovo radite samo zato da biste me nervirali?“, upita čuvar zavrtevši glavom.

„Mali skok adrenalina ne može da škodi vašem srcu. Trebalo bi da mi budete zahvalni, Džone. Da li biste me sada pustili da uđem?“

„Večeras niste dežurni, nisam vam sačuvao mesto.“

„Zaboravila sam priručnik iz neurohirurgije u fioci, treba mi samo minut da ga uzmem!“

„Izgubićete glavu, bilo na poslu, bilo u ovom bolidu, doktor-ko. Slobodno vam je mesto broj dvadeset sedam, u dnu desno.“

Loren mu se osmehnu u znak zahvalnosti; rampa se podiže i ona odmah pritisnu papučicu gasa; gume ponovo zaškripaše. Vetar joj podiže kosu sa čela, otkrivši ožiljak.

* * *

Stojeći sam na sredini dnevne sobe, Artur se navikavao na tu prostoriju. Pol je stavio malu muzičku liniju na policu biblioteke.

Artur upali radio i počeo da otpakuje kutije nagomilane u jednom uglu. U tom trenutku odjeknu zvono na vratima i on prođe kroz sobu. Neodoljiva starica mu je pružala ruku.

„Rouz Morison, vaša susedka!“

Artur je pozva da uđe, ali ona odbi.

„Rado bih ćaskala s vama“, reče ona, „ali večeras sam veoma zauzeta. Da se dogovorimo: nema rep i tehno muzike, može eventualno R&B, ali samo dobar, a za hip-hop ćemo da vidimo. Ako vam bilo šta treba, pozvonite na moja vrata, ali budite uporni, gluva sam ko top!“

Gospođica Morison se zatim vrati u svoj stan. Artur, kome je ovo bilo zabavno, ostade nekoliko trenutaka na odmorištu, a onda se ponovo baci na posao.

Grčevi u stomaku podsetiše ga sat kasnije da nije ništa okusio još od obroka koji je dobio u avionu. On otvori frižider, ne nadajući se previše, i iznenadi se kad otkri bocu mleka, puter, pakovanje dvopeka, kesu sveže testenine i Polovu poruku: „Prijatno.“

Predvorje Hitne službe bilo je prepuno ljudi. Nosila, invalidska kolica, stolice, klupe, svaki kvadratni centimetar je bio zauzet. Loren je iza stakla na prijemu pregledala spisak primljenih bolesnika. Imena zbrinutih pacijenata ne bi još bila ni izbrisana a već bi ih na velikim belim tablama zamenila imena novopristiglih.

„Da li je to meni promakao zemljotres?“, upita ona iro- nično medicinsku sestru na prijemu.

„Samo nebo vas šalje! Pretrpani smo.“

„Vidim! Šta se desilo?“, upita Loren.

„Kamionska prikolica se otkočila i uletela u izlog samo- posluge. Dvadeset troje povređenih, od kojih desetoro teško. Sedmoro je u boksovima iza mene, troje na skeneru. Tražila sam od Odeljenja za reanimaciju da nam pošalju pojačanje“, dodade Beti pruživši joj gomilu formulara.

„Lep početak večeri!“, zaključí Loren, pa obuče mantil i uđe u prvu salu za preglede.

Mlada žena koja je ležala na krevetu verovatno je imala tridesetak godina. Loren prelete pogledom preko njene isto- rije bolesti. Krv joj je curila iz levog uva. Iskusna stažistkinja uze malu baterijsku lampu koja joj je bila zakačena za džep mantila i podiže pacijentkinji kapke, ali zenice nisu reago- vale na snop svetla. Ona pregleda plavičaste vrhove prstiju mlade žene i nežno joj spusti ruku pored tela. Da bi joj savest bila mirna, prisloni joj stetoskop pri dnu vrata, pa joj prekri glavu čaršavom. Loren pogleda na sat koji je visio na zidu, zapisa nešto na papiru i pređe u susedni boks. Na listu koji je ostavila na krevetu zapisala je vreme smrti: dvadeset časovi, dvadeset jedan minut. Vreme smrti mora da bude isto tako precizno kao i vreme rođenja.

Artur je pregledao svaki kutak kuhinje, otvorio svaku fioku i na kraju isključio gorionik ispod vode koja je strujala. On izađe iz stana, prođe kroz hodnik i zazvoni kod susedke. Pošto se ništa nije dešavalo, već se spremao da se okrene i vrati, kad se vrata otvoriše.

„I vi to zovete 'jako zvoniti'?“, upita gospođica Morison.

„Nisam hteo da vam smetam. Imate li soli?“

Gospođica Morison ga pogleda preneraženo.

„Ne mogu da verujem da muškarci još koriste tako proste trikove kad se nekome nabacuju!“

U Arturovim očima se videla zabrinutost. Starica se od srca nasmeja.

„Da samo vidite svoj izraz lica! Uđite, začini su u korpici pored sudoperē“, reče ona pokazavši na čajnu kuhinju pored dnevne sobe. „Uzmite sve što vam treba, ostavljam vas, imam pune ruke posla.“

I ona se brzo vrati do velikog naslonjača, preko puta tele- vizora. Artur ode iza pulta i znatiželjno pogleda sedu kosu gospođice Morison koja je virila iznad naslona.

„U redu je, dečko, ostanite, idite, radite šta god hoćete, samo budite tihi. Brus Li će za jedan minut izvesti nevero- vatnu katu i srediti ovog vođu trijade koji počinje da mi ide na živce.“

Starica mu dade znak da sedne u susedni naslonjač, ali da ćuti!

„Kad prođe ta scena, uzmite tanjir hladnog mesa iz friži- dera i dođite da zajedno odgledamo kraj filma, nećete zažali- ti! A onda ćemo oboje večerati. Uvek je bolje jesti u društvu!“

Muškarac vezan kaiševima za sto za hirurške intervencije imao je višestruke prelome nogu; sudeći po njegovom ble- dilu, trpeo je jake bolove.

Loren otvori ormar s lekovima kako bi uzela staklenu ampulicu i špric.

„Ne podnosim injekcije“, zacvile pacijent.

„Obe noge su vam polomljene, a plašite se igle? Muškarci neće prestati da me iznenađuju!“

„Šta ćete mi ubrizgati?“

„Najstariji lek na svetu protiv bolova.“

„Da li je toksičan?“

„Bol izaziva stres, tahikardiju, hipertenziju i ostavlja trajne mnezičke tragove... Verujte mi da je štetniji od nekoliko miligrama morfijuma.“

„Mnezičke?“

„Šta ste po zanimanju, gospodine Kovak?“

„Auto-mehaničar!“

„Da se nešto dogovorimo: poverite mi brigu o svom zdravlju, a ja ću vas pustiti da radite šta hoćete sa mojim trijumfom kada vam ga budem dovezla.“

Loren ubaci iglu u kateter i pritisnu klip šprica. Oslobođiće Fransisa Kovaka patnje tako što će mu u krv ubrizgati omamljujući alkaloid. Tečnost s opijatom uđe u venu baziliku i čim je doprla do moždanog stabla, ona blokira signal za bol. Loren sede na stolicu sa točkićima i obrisa sunderom pacijentovo čelo, prateći njegovo disanje. Smirivao se.

„Taj lek je dobio ime po Morfeju. Odmarajte se sada! Imali ste mnogo sreće.“

Kovak prevrnu očima.

„Mirno sam kupovao u delu sa zamrznutim proizvodima“, promrmlja čovek, „kad me je pregazio kamion i noge su mi sada u delovima. Šta vi lekari smatrate srećom?“

„To što niste u susjednom boksu!“

Zavesa u sali za preglede se pomeri, klizeći po šini. Profesor Fernstin je imao takav izraz lica svaki put kada bi ustao na levu nogu.

„Mislio sam da ovog vikenda ne radite“, reče Fernstin.

„Misliti i znati...!“, odvrati Loren kao iz topa. „Samo sam svratila, ali kao što i sami vidite, posla ima napretek“, dodade ne prekidajući pregled.

„U Hitnoj službi skoro uvek ima posla naretek. Kad se igrate sa sopstvenim zdravljem, igrate se i sa zdravljem svojih pacijenata. Koliko sati dežurstva imate ove nedelje? Ne znam ni sam zašto vas to pitam, opet ćete mi reći da se sati ne broje ako se radi ono što se voli“, reče Fernstin, pa izađe besan iz boksa.

„Tako je“, progundā Loren prislonivši stetoskop na auto-mehaničareve grudi; čovek na stolu ju je prestrašeno gledao. „Ne brinite, u odličnoj sam formi, on je uvek ovako nadržan.“

Beti uđe u boks.

„Ja ću se pobrinuti za njega“, reče ona Loren. „Potrebna si im u susjednoj sali, stvarno su pretrpani!“

Loren ustade i zamoli bolničarku da joj telefonom pozove majku. Ostaće cele noći u bolnici, neko će morati da se pobrine za Loreninu kerušu Kali.

Gospođica Morison je prala sudove, a Artur je dremao na trosedu.

„Mislim da je krajnje vreme da odete na spavanje.“

„I ja to mislim“, reče Artur protežući se. „Hvala vam za ovo večer.“

„Dobro došli u Ulicu Pacifik broj dvesta dvanaest. Ja se obično držim povučeno, ali ako vam bilo šta treba, uvek možete da pozvoni na moja vrata.“

Dok je izlazio iz njenog stana, Artur primeti crno-belog psića koji je ležao ispod stola.

„To je Pablo“, reče gospođica Morison. „Izgleda kao da je mrtav, ali samo spava. To mnogo voli. Uostalom, vreme je da se probudi i izađe u šetnju.“

„Hoćete da ga ja izvedem?“

„Bolje idite na spavanje. S obzirom na to u kakvom ste stanju, bojim se da bih vas obojicu ujutru zatekla kako hrčete u podnožju nekog drveta.“

Artur se pozdravi s njom i vrati u svoj stan. Želeo je da nastavi raspakivanje, ali je umor odneo prevagu.

Ležeći na krevetu, s rukama ispod glave, on pogleda kroz odškrinuta vrata spavaće sobe. Nagomilane kutije u dnevnoj sobi podsetiše ga na noć kada se uselio u stan na poslednjem spratu viktorijanske kuće nedaleko odatle.

Bilo je dva i nešto posle ponoći. Glavna bolničarka je tražila Loren. Predvorje Hitne službe se najzad ispraznilo. Iskorišćivši zatišje, Beti reši da dopuni ormare s lekovima u sali za preglede. Ona ode do drugog kraja hodnika i povuče zavesu na poslednjem boksu. Sklupčana na krevetu, Loren je spavala pravedničkim snom. Beti ponovo navuče zavesu i udalji se vrteći glavom.

2

Artur se probudi oko podneva. Prijatno svetlo sunca u zenitu ulazilo je kroz prozor dnevne sobe. On pripremi krajnje jednostavan doručak i pozva Pola na mobilni.

„Zdravo, Balu“, reče njegov prijatelj kad se javio. „Spavao si, koliko vidim, dvanaest sati bez prekida.“

Pol mu predloži da odu na ručak, ali je Artur imao drugačiji plan na umu.

„Da skratim priču“, reče Pol, „mogu da te pustim da pešačiš do Karmela ili da te tamo odvezem?“

„Ma ne! Hteo bih da pokupim ford iz radionice tvog očuha, pa da onda zajedno odemo tamo.“

„Nije vožen čitavu večnost. Zar hoćeš da provedeš vikend čekajući šlep-službu na auto-putu?“

Ali Artur mu skrenu pažnju da je njegov karavan imao i duže periode mirovanja. Osim toga, znao je za ljubav Polovog očuha prema starim automobilima, sigurno ga je mazio i pazio.

„Moj ford iz šezdesetih godina u boljem je stanju od tvog praištorijskog kabrioleta.“